

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Jaroslava Klemensová - MASOMA,** s místem podnikání Novodvorská 644/40, Kravaře, zastoupená Mgr. et Mgr. Markem Škrobánkem, advokátem se sídlem Stodolní 741/15, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, č. j. 1791/580/14.81563/ENV, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2018, č. j. 9 A 79/2015 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni, podnikající fyzické osobě v oboru řeznictví a uzenářství v provozovně MASOMA, byla rozhodnutím České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) ze dne 21. 7. 2014, č. j. ČIŽP/49/POV/0056369.001/14/VUP, výměrem stanovena výše poplatků za vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdroje znečišťování ČOV

(pozn. čistička odpadních vod) Zábřeh pro rok 2013 v celkové výši 143 765 Kč. Žalobkyně podala odvolání, jelikož se neztotožnila s tvrzením inspekce, že odpadní vody vypouštěné ze závodu MASOMA jsou vody nečištěné, a podléhají tak stanovenému výměru.

[2] Žalovaný odvolání v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl. V odůvodnění uvedl, že zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) nedefinuje ani nevysvětluje pojem „čištěné“ nebo „nečištěné“ odpadní vody. Při posuzování každého případu se proto vychází ze zjištěného stavu věci spolu s principy vodního zákona uvedenými v jeho § 1. Jistým vodítkem je i věta obsažená v příloze vyhlášky č. 123/2012 Sb., o poplatcích za vypouštění odpadních vod do vod povrchových (dále též jen „vyhláška“), kde je doslovně uvedeno: „Čištěné odpadní vody jsou vody čištěné na mechanicko-chemických nebo mechanicko-biologických čistírnách odpadních vod s účinností odstranění $CHSK_{cr}$ vyšší než 50% včetně. Při pochybnostech o tom, zda se jedná o čištěné odpadní vody, rozhodne ČIŽP.“ Žalovaný stejně jako inspekce považoval odpadní vody ze zpracování masa, které byly spolu se splaškovými vodami vypouštěny z ČOV do vodního toku poté, co byly pouze mechanicky předčištěny (biologický rybník součástí technologie čištění v předmětném období nebyl), za vody nečištěné. Žalovaný podotkl, že nebylo možné spoléhat se, pokud jde o zjištění způsobu čištění odpadních vod v rozhodném období, pouze na popis ČOV ve vodoprávních rozhodnutích, ale bylo nutné ověřit skutečný stav zařízení.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobkyně zamítl. Svůj právní názor, že odpadní vody vypouštěné žalobkyní v roce 2013 jsou nečištěné, postavil především na znění § 91 odst. 2, potažmo odst. 1, vodního zákona, stanovícího, aby k mechanickému způsobu čištění technologicky přistoupilo ještě čištění chemické, resp. biologické. V příloze vyhlášky je tento požadavek zopakován a dále rozveden podmínkou účinnosti odstranění $CHSK_{cr}$ vyšší než 50 % včetně. Účinnost odstranění $CHSK_{cr}$ nemůže být jedinou podmínkou, neboť podle § 90 odst. 1 vodního zákona je znečišťovatel povinen platit poplatek za znečištění, jestliže jím vypouštěné odpadní vody překročí v příslušném ukazateli znečištění zároveň hmotnostní a koncentrační limit zpoplatnění, přičemž sazby poplatku členěné podle jednotlivých ukazatelů znečištění jsou uvedeny v příloze 2 k tomuto zákonu, kde limit ukazatele $CHSK_{cr}$ je výslovně odvislý od toho, zda se jedná o vody (ne)čištěné. Aby bylo možné odpadní vody považovat za čištěné, je podle městského soudu potřeba, aby čištění proběhlo v mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod a tato technologie zároveň dosahovala požadovaného výsledku, tj. účinnosti odstranění $CHSK_{cr}$ vyšší než 50 % včetně. Pro posouzení poplatkové povinnosti není relevantní, zda ke zrušení biologického rybníku došlo v souladu s povolením stavby nové ČOV či zda žalobkyně disponovala povolením k nakládání s vodami. Že i přes absenci biologického stupně čištění docházelo k odstraňování $CHSK_{cr}$ a dalších organických látek, resp. že měřené hodnoty byly na výstupu nižší než na vstupu, nemění nic na tom, že nebyl naplněn primární zákonný požadavek na vícero stupňů čištění. Městský soud aproboval i úvahu žalovaného o tom, že i přes mimovolné snižování koncentrace látek organického původu prostředky, které měla žalobkyně k dispozici, nenesla kvůli odstranění biologického rybníku plné náklady na čištění odpadních vod, jako by biologický rybník nadále existoval, neboť ten přispívá v souladu s § 1 vodního zákona k významnější ochraně a zlepšení vod.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou výslovně opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Kromě toho má napadený rozsudek za vnitřně rozporný, což představuje důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.

[5] Stěžovatelka rozporuje právní názor městského soudu i správních orgánů, že jí vypouštěné odpadní vody nejsou vody čištěné. Namítá, že zákon definici čištěných vod nepřináší, pouze v § 91 odst. 2 vodního zákona je obsažen *demonstrativní* výčet typů čistíren odpadních vod (mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické), takže nelze vyloučit, že postačí i jiné, zde neuvedené čištění (např. mechanické), jež povede k odstranění případného znečištění v ukazateli $CHSK_{cr}$ se stanovenou účinností. Nepožaduje-li zákon výslovně vícestupňové čištění, má být primárně sledována účinnost čištění odpadních vod. Ve výsledku vypouštěné vody splňovaly podmínky dle vyhlášky pro vody čištěné. Stěžovatelka do odpadních vod navíc dávkovala vzduch, takže ke snižování znečištění docházelo i oxidací (tj. chemickým procesem), není tedy pravda, že by šlo o mimovolné snižování koncentrace znečišťujících látek. Jelikož bylo znečištění odstraňováno i chemicky, probíhalo čištění ve více stupních, jak požaduje soud. Díky dobré péči o zařízení docházelo ke snižování přítomnosti všech druhů znečišťujících látek, a čištění tak bylo dostatečné. Odůvodnění napadeného rozsudku je vnitřně rozporné, když obsahuje konstatování, že již mechanický stupeň čištění může být pro posouzení, zda jde o čištěné odpadní vody, dostatečný, ale jinak považuje za rozhodující, zda byl, či nebyl přítomen také biologický stupeň čištění. Stěžovatelka na podporu svých tvrzení navrhuje provést důkaz listinou (*Posouzení současného stavu čištění odpadních vod z areálu firmy Jaroslava Klemensová – MASOMA v Zábřehu a návrh opatření na jeho zlepšení, vypracovaný Ing. M. S., v Ostravě, v listopadu 2011*). Nesouhlasí s právním hodnocením městského soudu a navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a námitky za dostatečně vypořádané městským soudem. Upozornil na § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „nařízení vlády č. 61/2003 Sb.“), podle něhož lze vypouštění odpadních vod s obsahem biologicky rozložitelných organických látek z masného průmyslu povolit pouze za podmínky zajištění jejich biologického čištění, proto argument stěžovatelky o dostatečném čištění pouze mechanickým způsobem neobstojí. Žalovaný dodal, že biologické čištění funguje za přítomnosti mikroorganismů, kterým je dodáván kyslík, samotné provzdušňování v lapáku tuků tento proces nenahradí (flotace a stírání vrstvy kalu z hladiny je fyzikální, nikoli chemický proces).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[9] Předmětem sporu je otázka, zda se mají odpadní vody vypouštěné žalobkyní v roce 2013 považovat za čištěné nebo nečištěné. Na tom pak závisí, zda byl překročen limit ukazatele znečištění uvedený v příloze č. 2 vodního zákona (který je pro obě kategorie nastaven rozdílně), a tedy zda stěžovatelce vznikla povinnost zaplatit vyměřený poplatek za znečištění.

[10] V této věci je nesporné, že stěžovatelka provozuje masovýrobu, při níž dochází ke znečištění vod, které jsou pak spolu se splaškovými vodami vypouštěny do vod povrchových. Z technologického celku původní ČOV byl v listopadu 2012 odstraněn biologický rybník a v období, za které byl vyměřen poplatek (2013), již odpadní vody procházely pouze čištěním v sedimentační jímce a provzdušňovaném lapači (nebo také lapáku) tuků. Později, v roce 2014, byla uvedena do provozu zcela nová ČOV technologicky schopná mechanického, biologického i chemického čištění.

[11] Jak správně vysvětlil v napadeném rozsudku již městský soud, poplatky za vypouštění odpadních vod do vod povrchových představují ekonomický nástroj, jak motivovat znečišťovatele vod ke snižování množství vypouštěných odpadních vod i míry jejich znečištění. Plní tedy funkci regulační, nikoli sankční. Každý znečišťovatel, tedy ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových, je povinen ze zákona platit poplatky, jednak za znečištění vypouštěných odpadních vod, jednak za jejich objem (§ 89 odst. 1 vodního zákona). Jde o platbu za vypouštění škodlivin do prostředí naplňující mezinárodně uznávanou zásadu „kdo znečišťuje, ten platí“. Pro placení poplatku je rozhodné nakládání s vodami způsobem předpokládaným v § 90 vodního zákona, přičemž platební povinnost tíží každého, bez ohledu na povolení k vypouštění odpadních vod podle § 8 vodního zákona.

[12] Povinnost platit poplatek za znečištění (§ 90 odst. 1 vodního zákona), o který jde v tomto řízení, vzniká znečišťovateli, jestliže jím vypouštěné odpadní vody obsahují znečišťující látky, jejichž ukazatele jsou uvedeny v příloze č. 2 vodního zákona, resp. pouze některou z nich, a pokud množství znečišťující látky překročí v příslušném ukazateli znečištění zároveň hmotnostní a koncentrační limit zpoplatnění (sazby jsou uvedeny v příloze).

[13] Podle § 91 odst. 2 věty třetí, čtvrté a páté vodního zákona se při výpočtu poplatku použije rozdílná sazba pro čištěné a nečištěné odpadní vody. Čištěné odpadní vody jsou vody vyčištěné např. v mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod. V pochybnostech o tom, zda jde o čištěné odpadní vody, či nikoliv, rozhodne Česká inspekce životního prostředí.

[14] Stěžovatelka v rozhodném období dosáhla u vypouštěných odpadních vod v ukazateli znečištění $CHSK_{cr}$ na limit zpoplatnění, tj. překročila stanovený koncentrační i hmotnostní limit. Ten posledně jmenovaný činil u nečištěných odpadních vod 8000 kg/rok, zatímco u čištěných odpadních vod 10000 kg/rok (u stěžovatelky bylo naměřeno 8985,3 kg/rok). Je tedy zřejmé, že pokud by stěžovatelkou vypouštěné odpadní vody byly posouzeny jako čištěné, nebyla by povinna poplatek za znečištění platit.

[15] Je pravdou, že vodní zákon definici čištěných a nečištěných vod nepřináší. Obsahuje však ustanovení, která, jsou-li vyložena ve vzájemné souvislosti a v souladu s principy, na nichž je založen celý zákon, vedou spolu s příslušnými ustanoveními prováděcích předpisů k závěru, že inspekce správně v rámci své kompetence posoudila stěžovatelkou vypouštěné odpadní vody jako vody nečištěné.

[16] Každý, kdo nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami, což zahrnuje i vypouštění odpadních vod do těchto vod (viz § 5 odst. 2 vodního zákona), je povinen mimo jiné dbát o jejich ochranu, provádět ve výrobě účinné úpravy, zohledňující nejlepší dostupné technologie, pokud vody používá k výrobním účelům, a dále zabezpečit odvádění, čištění nebo jiné zneškodňování odpadních vod. Kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových, je podle § 38 odst. 3 vodního zákona povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod. Při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových stanoví vodoprávní úřad nejvýše přípustné hodnoty jejich množství a znečištění. Přitom je vázán mj. ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, ukazateli a přípustnými hodnotami znečištění odpadních vod a náležitostmi a podmínkami povolení k vypouštění odpadních vod, které stanoví vláda nařízením (odst. 8 téhož ustanovení vodního zákona). V rozhodném období stanovovalo příslušné podmínky a ukazatele nařízení vlády č. 61/2003 Sb. cit. výše v odstavci [6].

[17] Ačkoli zákon výslovně nestanovuje požadavek na předčištění odpadních vod před jejich vypuštěním do vodního toku, lze jej dovodit právě z povinnosti subjektu oprávněného z povolení k nakládání s vodami vypouštět odpadní vody v souladu s tímto rozhodnutím [§ 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona]. Respektive takové nakládání se má za povolené, jestliže vodoprávní úřad souhlasí s provedením vodního díla určitých parametrů. Stěžovatelka jako provozovatelka masovýroby měla povoleno provozovat ČOV sestávající z lapače tuků a stíraného provzdušňovaného lapače tuků a biologického rybníku (rozhodnutí Okresního úřadu Opava, referátu životního prostředí, oddělení vodního hospodářství, ze dne 3. 10. 2000, č. j. ŽP-3361/2000/Za-231.2). Ze správního spisu bylo zjištěno, že kontrola inspekce již v roce 2010 zjistila, že ČOV stěžovatelky neodpovídá schválené projektové dokumentaci a nedosahuje požadované účinnosti (a odpadní voda

stanovených limitů). Následovalo vydání rozhodnutí Městského úřadu Hlučín ze dne 3. 8. 2011, č. j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO, ve znění pozdějších změn, jež povolovalo stěžovatelce výjimečně a dočasně (do výstavby nové ČOV, konkrétně do konce roku 2013) vypouštět odpadní vody, které nesplňovaly emisní standardy nastavené nařízením vlády. Povolení se vztahovalo k původní ČOV, úplnému technologickému celku.

[18] V souvislosti s připravovanou výstavbou nové ČOV stěžovatelce příslušný vodoprávní úřad povolil vypouštět odpadní vody, které v některých sledovaných ukazatelích překračovaly limity stanovené nařízením vlády, což je v jeho kompetenci [§ 38 odst. 12 (dříve odst. 9) vodního zákona]. Nicméně stále se předpokládalo, že odpadní vody před vypuštěním do vod povrchových projdou celým povoleným technologickým celkem, tj. včetně biologického rybníku.

[19] Při šetření inspekce, jehož výsledky jsou zachyceny v dílčím protokolu ze dne 24. 6. 2014, č. j. ČIŽP/49/OOV/1406054.015/14/VUP, vyšlo najevo (a stěžovatelka to v průběhu řízení vůbec nezpochybňuje), že před začátkem rozhodného období, již v listopadu 2012, byl biologický rybník odstraněn a odpadní vody procházely čištěním toliko v sedimentační jímce a lapáku tuků. Po celé období, za něž byl vyměřen poplatek, tedy odpadní vody neprocházely celým procesem čištění, jak jej předpokládalo předchozí povolení k vypouštění, konkrétně chyběl prvek biologického čistění, který je pro povolení vypouštění odpadních vod z masného průmyslu s obsahem biologicky rozložitelných organických látek nepostradatelný (§ 5 odst. 1 nařízení vlády č. 61/2003 Sb.). Ačkoli je povolování vypouštění odpadních vod nezávislé na vyměřování poplatků za znečištění (není nezákonné za určitých okolností a na nezbytnou dobu povolit i vypouštění odpadních vod s vyššími než přípustnými hodnotami znečištění, jak je stanoví nařízení vlády), nelze při rozhodování, zda se jedná o vody čištěné, nebo nečištěné, odhlédnout od skutkových zjištění na místě samém. Ta je pak třeba konfrontovat s technologickým vývojem způsobů čištění odpadních vod z výroby, a to s přihlédnutím k možnostem znečišťovatele, pokud jde o zdokonalování tohoto procesu.

[20] Lapidárně řečeno, pokud stěžovatelka měla povoleno vypouštění odpadních vod po předčištění v ČOV zahrnujícím biologickou i mechanickou fázi a v období, kdy přecházela na nový způsob čištění odpadních vod (novou, technologicky mnohem dokonalejší ČOV), přestala (lhostejno, z jakých důvodů) čistit biologicky, nelze jí vypouštěné vody považovat za čištěné. Její náklady na redukci znečištění fakticky poklesly o náklady nutné na provoz biologického rybníku. Smyslem a účelem vodního zákona je ochrana povrchových vod, jakož i zlepšení jejich jakosti. Prostředky, které mají přispívat k dosahování tohoto cíle, jsou různé – od povinných sledování, měření a hlášení znečišťovatelů až po kontrolní pravomoci příslušných správních orgánů nebo systém sankcí na poli vodního práva. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také správně připomněl, že nelze pomíjet zásadu návratnosti nákladů na vodohospodářské služby, včetně nákladů na související ochranu životního prostředí, v souladu se zásadou, že znečišťovatel platí. Má-li být tedy dosahováno trvalé progrese v oblasti ochrany vod, která také něco stojí, nelze se spokojit s minimalistickým příspěvkem jednotlivých znečišťovatelů k její podpoře. Filozofii vodního zákona proto neodpovídá, když by vody, které prošly jen částí

technologického zařízení k jejich čištění, jak bylo dříve schváleno, byly považovány za čištěné, stejně jako ty, které prošly úplným procesem čištění. Z pohledu poplatku za znečištění je třeba na takto částečně předčištěné odpadní vody nahlížet stejně, jako by nebyly předčištěny vůbec. Vždy však platí, že musí být překročen hmotnostní i koncentrační limit zpoplatnění u některého ukazatele znečištění; bez toho poplatková povinnost ani u nečištěných vod nevznikne.

[21] Z nastavení limitů zpoplatnění (viz část B. Přílohy 2 vodního zákona) je zřejmé, že neexistuje přímý vztah mezi množstvím (hmotností) znečištění v ukazateli $CHSK_{cr}$ za rok a sazbou poplatku. Zatímco za 9999 kg/rok u čištěných odpadních vod poplatková povinnost nevznikne, již při dosažení 8000 kg/rok u nečištěných odpadních vod je znečišťovatel povinen zaplatit 16 Kč za každý kilogram znečišťující látky. Sazba za kilogram znečištění v ukazateli $CHSK_{cr}$ u čištěných vod je nastavena na polovinu, tj. 8 Kč. Je tedy patrné, že zákonodárce zvýhodňuje ty, kteří vypouštějí čištěné vody, a to jak mírnějším limitem, tak sazbou poplatku, což odpovídá filozofii, na níž je založen vodní zákon.

[22] Aby na případ stěžovatelky mohla být aplikována ohledně poplatkové povinnosti privilegovaná ustanovení vodního zákona a vyhlášky, musela by nechat odpadní vody ze své provozovny projít celým procesem čištění, jak jej předpokládá nařízení vlády č. 61/2003 Sb. v § 5 odst. 1 i jí (původně) udělené povolení k nakládání s vodami.

[23] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že stěžovatelkou vypouštěné odpadní vody je třeba pro účely stanovení poplatku za znečištění považovat za vody nečištěné.

[24] Ačkoli městský soud podložil svůj závěr poněkud odlišnou argumentací, není důvod jeho rozsudek rušit a věc mu vracet k dalšímu řízení, jehož výsledek by nutně musel vyznít stejně, tj. že stěžovatelkou vypouštěné odpadní vody jsou nečištěné. Postačí proto korigovat jeho právní názor a jeho závěry poté závazně interpretovat v souladu s tím, co k věci uvedl zdejší soud. Nejvyšší správní soud primárně nesdílí přesvědčení městského soudu, že požadavek, aby k mechanickému předčištění muselo přistoupit ještě alespoň biologické čištění odpadních vod (při současném dosažení požadované účinnosti), je možné dovodit již jen z textu § 91 odst. 2 vodního zákona (který uvádí, že čištěné odpadní vody jsou vody vyčištěné např. v mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod) a přílohy vyhlášky (která vyjmenovává tytéž typy ČOV). Vzhledem k tomu, že se v zákonném textu jedná toliko o demonstrativní výčet a u vyhlášky jen o návodnou poznámku k vyplnění formuláře poplatkového hlášení/poplatkového přiznání za zdroj znečišťování (např. list. č. 1/6, 2/6), není možné uzavřít, že mechanické předčištění za žádných okolností pro nahlížení na odpadní vody jako na vody čištěné nepostačí. Proč mechanické předčištění nebylo shledáno dostačujícím právě u stěžovatelky, bylo podrobně vysvětleno výše (viz zejm. odst. [17] – [20]), a to na půdorysu kontextu celého vodního zákona a jeho principů, jakož i na základě změn technologií čištění nastalých v průběhu času u samotné stěžovatelky, zachycených v podobě řádných skutkových zjištění. Na adresu žalovaného lze přičinit, že odůvodnění jeho rozhodnutí by

nepochybně přidalo na přesvědčivosti, kdyby zmínku o ustanovení nařízení vlády ukládajícím subjektům zabývajícím se masovýrobou zajišťovat i biologické čištění odpadních vod vtělil již do odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nenechal ji zaznít teprve ve vyjádření ke kasační stížnosti. Nicméně jeho právní závěr je správný.

[25] Argumentace stěžovatelky požadující zohlednit při posuzování, zda jde o vody čištěné, či nečištěné, primárně kritérium účinnosti odstranění znečištění v ukazateli $CHSK_{cr}$ (o 50 a více %), není způsobilá zpochybnit závěr správních orgánů i soudu o tom, že v jejím případě šlo o vody nečištěné. Rozhodující totiž bylo zjištění o nedodržení předepsaného technologického procesu a zároveň dosažení limitní hodnoty znečištění na výstupu. V průběhu správního řízení ostatně stěžovatelka nebyla schopna prokázat dosažení nadpoloviční účinnosti odstraňování znečištění v uvedeném ukazateli. V kontrolních protokolech inspekce je podrobně popsáno, že přestože v odlučovačích tuků dochází k částečnému odbourávání $CHSK_{cr}$, u technologického zařízení toho typu, jaký v rozhodném období k čištění odpadních vod používala stěžovatelka, se účinnost odstranění $CHSK_{cr}$ podle údajů výrobců nesleduje, protože takové zařízení není vůbec k odstraňování tohoto druhu znečištění určeno. Stěžovatelka nijak v kasační stížnosti nezpochybnila kontrolní nálezy o tom, že nelze vyhodnotit účinnost odbourávání škodlivin, protože stěžovatelka neodebírala vzorky odpadních vod na přítoku do ČOV, ale na jiném místě. Podle inspekce nebylo možné věrohodně stanovit nátokové parametry odpadních vod (důvody podrobně rozvedeny na str. 4 dílčího protokolu o průběhu kontroly ze dne 24. 6. 2014) ani pro výpočet účinnosti čištění odpadních vod v ukazateli $CHSK_{cr}$ použít hodnoty obdobného provozu (navíc bez jeho bližší specifikace), neboť bylo prokázáno ředění odpadních vod z jiných zdrojů a vliv teploty „příměsi“ na účinnost odlučovače tuků. Nejvyšší správní soud shledal postup inspekce souladným se zákonem, přičemž považuje za vhodné podotknout, že z obsahu správního spisu je patrný zodpovědný přístup inspekce ke zjištění všech okolností, které by mohly mít vliv na výsledek řízení, pečlivé odůvodnění jejích jednotlivých kroků (kontrolní protokoly), dostatečná komunikace s kontrolovaným subjektem, jakož i důkladné vypořádání jeho námitek.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť část jeho odůvodnění, na kterou poukazovala stěžovatelka, nenese znaky vnitřní rozpornosti. Městský soud skutečně v odstavci 25 uvedl, že již pouhý mechanický stupeň čištění odpadních vod sám o sobě může být pro posouzení, zda jde o (ne)čištěné odpadní vody, dostatečný, a současně považoval za rozhodující přítomnost biologického čištění. Podle Nejvyššího správního soudu nejsou tato tvrzení v rozporu. Městský soud tím nepochybně mínil, jak z kontextu celého odůvodnění vyplývá, že pokud § 91 odst. 2 vodního zákona hovoří o mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod, sám fakt, že mechanické čištění nebylo doplněno o další stupeň čištění, podle právního názoru soudu znamenal, že nebyl naplněn požadavek zákona, a vody proto nelze považovat za čištěné.

[27] Lze tedy uzavřít, že se městský soud nedopustil nesprávného právního posouzení, neboť stejně jako zdejší soud, inspekce a žalovaný dospěl ke shodnému výsledku, byť na základě částečně odlišné argumentace.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhovala provést důkaz listinou (viz odst. [5]). Tato listina však byla součástí správního spisu, s jehož obsahem se jak městský soud, tak i Nejvyšší správní soud při svém rozhodování seznámily (obsahem správního spisu se důkaz neprovádí – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 119/2012 - 86 a mnoho dalších, dostupný z www.nssoud.cz).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu